

A ještě ostřeji přirážejí se tony v čís. 765b:

Z Vápenic.

Ten Holíč je pěkné město

Snaha vyvarovati se rovnoměrným sčasovkám proniká všechny písně krajů slovenských. V plesových písních, ve kterých třeba hudcům hustiti rovnoměrnými dobami, oživí se tyto aspoň dopadavým přízvukem

Proto mluvíme o zvláštním sčasovacím slohu slovenském, jehož silou obměňují se všechny písně do krajů slovenských zapadlé.

Sčasování moravské písně vůbec jest svérázné proto, že sčasovky volně rozkládající se v času svázány jsou toliko slovem, t. j. nápěvně jistými tony; avšak sčasovacím slohem slovenským dobyla si moravská píseň místa mezi slohy skladebnými vůbec.

Slovenskou píseň pro její společnou útvornost se všemi moravskými písněmi nemožno odloučiti od těchto; i každý typ moravských písní možno doložiti slovenskými písněmi.

Ukončiti „za formou“

jest příznakem typickým.

Oddílu nápěvnému při dvojité míře hudebního účinu třeba z pravidla času notovaného dvěma takty.

Při jednoduché míře zabere týž útvar z pravidla čtyři takty.

Zalehnutí nápěvem všeho jeho útvaru příslušného času nazýváme ukončiti ve formě.

Nápěv takový bez přestávky, bez nápadného článkování plyne a ukončuje se jako náhle zastavené hodiny.

Jinak jest tomu, když nápěvek přelehne svým koncem mezi času, jež přísluší útvaru nápěvku.

Na př. V písni »Co mám smutný, co mám robit?« utkví přemítavá mysl na slovích »co mám robit?«

Znenáhla ustává pohyb na posledním slově:

Co mám smutný, co mám ro - bit?

Nápěvek, útvarem oddíl, ve dvojité míře účinu měl by zabrat dva takty.

Co mám smutný, co mám robit?